

Sømandsvise.

(Udarbejdet.)



Naar Stormen over Havet gynger
Dg vi nu under Seil her gaa,
Dog ligesuldt vi muntre synger
Mod Himlens rene Azurblaa,
Jeg seer Compasset rolig hviler,
Thi paa det seer mit Drømmeblik,
D, thi min Tanke ofte iler
Til hende, som mit Hjærte fik.

Vil trolos Vind paa Skuden vende,
Jeg griber Roret med fast Haand,
Strax Skuden lystre som jeg hende
Holt kjerligt fast i Ledebaand,
Det gaaer da lystig over Boven
Til jeg min Hjemstavns Havn kan naa,
Da seer jeg Bjærg, da seer jeg Skoven,
Hvor Hjemmets Hytte der skal staae.

Ja, see hvor herligt Binden kuler,
Vi bruser sikkant op hver Mand;
Snart Ingen Laage Landet skjuler,
Snart seer vi klart vort Fødeland.

ca 1860

V box 35:1035

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 1000
0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
200
1000

Vort Skib i Havnen nu kan ghyge,
Det hviler nu i venlig Favn
Dg jeg vil smile, jeg vil synges,
Dg juble høit min Piges Navn.

Nu kan jeg ikke lenger vente,
Jeg seer min Ven paa denne Strand;
Sæt ud den lille Laaringsbaaden
Dg sæt mig hurtig op i Land;
Der har I til en lystig Aften
Drik min og min Venindes Skaal;
Jeg hviler snart i hendes Arme,
Jeg har nu naaet mit Vængsels Maal.

Velkommen af Din lange Reise!
Nu er jeg jo af Sorgen fri;
Nu faaer jeg den som har mit Hjærte,
Nu er jeg glad og lykkelig;
Dg alle disse salte Taarer,
Som jeg har grædt for dig, min Ven,
Jeg mindes vil nu ikke mere;
Thi nu har jeg jo dig igjen.

Sømandsvise.

[Overskou, Thomas]

Egen Melodi.

En Sømands Brud har Bølgen kjær!
Det stolte Hav hun fjærnt og nær
Betragter som sin Brudeseng
Dg Bugge for sin Dreng;
I Vindens Susen, Stormens Brag,
Dreanens Hyl, om skunkne Brag,
Hun horer kun sin Efters Ven,
Der bringer ham igjen.

2. Ja, stolt er Sømands vilde Liv!
Naar Elementer staaer i Liv
Hans Kamp imellem Død og Liv
For ham er Tidsfordriv.
Det hvide Kors i Dugen rød
Staar for hans Blik som Farens Segn;
Thi Blod er Varsel vel om Død,
Men Korset Tressens Legn.

Misund ei derfor Sømands Lød;
Hans Liv er som den lette Baad,
Der tumler om paa Verdens Hav,
Til Bølgen bli'r hans Grav.
Men selv paa Havets dybe Bund
Han priser end af Hjertens Grund
Den Ven, som tog ham i sin Favn
Dg gav ham Hedersnavn.

Alfbedsvise.

Skal jeg nu reise fra dig udvalgteste Ven
med forrigsuld Hjærte jeg byder dig Farvel,
mod stolte Bølger og saa mod brusende Bind,
min søde Pige hav' stedsfæli Sind.

Om end al Verden vilde modsætte sig,
jeg udaf Hjærtet vil elske dig,
jeg skal dig ei forlade, men bestandig blive dig tro
min søde Pige, slaae dig Luns til Noe.

Du maa ei græde for mig, jeg reiser bort,
vi kan med Tiden samles igjen,
lad Sorrig ei frænte dig i dit modige Sind
jeg er og bliver til Døden din.

Skal jeg nu ikke meer faae dig her at see,
vi vil med Tiden i Himlen sees,
der skal vi samles som Roser udi Eng
med Vrens Krone i Himmelen.

Bergen.

Litfjøs hos C. P. Andersen.

Trykt med Caloric-Hurtigpresse af J. C. Hagen.